

Bilag 4.

Fyens Stifts Bispeembede.

Odense, den 2. Oktober 1946.

Som Svar paa det høje Ministeriums Skrivelse af 17. Juni d. A. (Journ. Nr. 4 U. 1488), hvori man anmoder mig om at ville meddele mine principielle Synspunkter med Hensyn til Spørgsmaalet om Ordination af Kvinder til Præsteembeder i den danske Folkekirke, skal jeg udtale følgende:

Dette er ikke et kirkeligt Spørgsmaal af største Betydning, men det viser sig at være i Stand til at sætte Følelserne i Sving. Det er tydeligt af hele den Maade, Drøftelsen af denne Sag føres paa, at man tager sin Stilling ud fra instinktive Følelser og mere eller mindre ubevidste Synspunkter for Kvindens Stilling i Forhold til Manden, og først derefter finder man sine Argumenter for det allerede indtagne Standpunkt. Derfor er Udsigterne til en fordomsfri Drøftelse meget smaa, ligesaa Udsigten til at overbevise hinanden med klare Grunde.

I Overensstemmelse hermed begynder jeg med mit principielle Synspunkt, at jeg ikke ser nogen afgørende Hindring for Ordination af Kvinder, og at jeg, naar Forholdene synes mig at tale derfor, og Loven tillader det, ikke tænker at ville modsætte mig at udføre Ordination, naar en Menighed i Fyens Stift ønsker en kvindelig teologisk Kandidat til Præst. Som Betingelse for at ordinere saadanne, som skal gøre Tjeneste i andre Stifter, maa som hidtil kræves skriftlig Tilladelse fra det paagældende Stifts Biskop.

Jeg skal derefter anføre nogle Grunde herfor:

Det, som er af ganske afgørende Betydning for Kirken, er Ordets Forkyndelse og Sakramenternes Forvaltning; men om denne Ordets Tjeneste udføres af Mand eller Kvinde, maa komme i anden Række, naar Evangeliet forkyndes ret og Sakramenterne forvaltes efter Jesu Kristi Indstiftelse.

Det er værd at lægge Mærke til, at man fra næsten alle Sider ikke henter sine Argumenter mod Kvinder som Præster fra Ny Testamente, f. Eks. Biskoppernes Erklæringer fra 1924. Næsten alle indrømmer, at det ikke er muligt at sige noget helt afgørende om denne Sag ud fra Skriften, bortset fra den Kendsgerning, at der intet Sted omtales, at Kvinder har været Præster. Men om dette er et Tidsfænomen, præget af Tidens Syn paa Kvinden, eller en af Guds evige Skaberordninger, er netop det, der er Uenighed om. De saa tit omtalte Steder hos Paulus (1. Cor. 14, 34 og 1. Tim. 2, 12 m. fl.) er dunkle og forekommer i saa tidsprægede Sammenhæng, at de vanskeligt kan hævdes som gældende for alle Tider (jfr. Paulus's Forbud mod, at Kvinderne klipper Haaret).

Derimod virker de mange Beretninger om den Betydning, Kvinderne har i Evangelierne, med megen Vægt. Vi behøver kun at nævne Jomfru Maria, Elisabeth, Profetinden Anna, den samaritanske og kananæiske Kvinde. Mange betydningsfulde Begivenheder og Ord af Jesus har Kvinder først forkyndt, først og fremmest Kvinderne, der af Englen fik Paabud om at „gaa hastigt hen og sig til Disciple, at Han er opstanden fra de døde“ (den første Paaskeprædiken!).

I Peters Pinseprædiken (Acta 2) fremhæves det, at baade Sønner og Døtre, baade Trælle og Trælkvinder skal faa den Helligaand og profetere, det vil sige